

Ахарон АМИР

РИБА БЉУЈЕ ЈОНУ НА КОПНО

1.

Лепо. Велико ти хвала, господине Рибо. Било ми је мило што те упознах.
Све у свему — могло би се рећи, напши смо заједнички језик.
На сваки начин, чињеница је да смо се у миру растали.
Нек ти се продуже дани у дубинама морским, рибо добра моја, наивна!
И желим ти да више не будеш приморапа да се укључујеш
у планове небеске, до којих твој ум пе досеже.
И тако те они само наводе на бљување.

2.

А сад да видимо шта се овде збива. Где сам ја то уопште.
Плаветно море, беличасти песак, подневно сунце пржи.
Источни ветар тихо шапће, валови нечујно пузе,
Можда се ругају. И покољке пале по ножним стопалима.
Нема овде знака живота куд ти око досегне.
Нема ни зарђале кутије конзерви, нити пожутелог листа новина,
нема кондома употребљеног. Никаквог помена на културу насеља.

3.

Како да назовем то место?
Ко ће ме упутити да сазнам, ко ће ме оплеменили да схватим?
Нису ме снабдели мапом — ни Бог, ни човек, нити риба.
Али да ли још могу душу своју да спознам,
где ми је место, и куд долазим, а понајвише
има ли одавде пут ка месту ужаснијем од овога?
И кад бих имао душе, шта би ми то користило!

4.

Шта ми је фалило тамо у утроби рибе:
Пун пансион у интимној атмосфери. Грејање
централно и клађење и шта све не! Процеђено јело
и прочишћено (иако понекад неукусно) и филтрирана вода
И покрет стални у луксузним условима,
склониште сигурно у потпуној изолацији,
лагодна смиреност и вечност у животу за медитацију.
О, да ми је да се вратим у утробу твоју, рибо!

5.

Оставимо то. Оно чудо се неће поновити...
И шта сад? Хоће ли цела прича почети од почетка
Шта ми треба цели тај дијалог
с оним што рече и постаде свет. Дискусије
с оним што створи небо и земљу? Као надгледник
неки његов приватни? И опет да кренем у Нивве?
Како уопште почети ићи к њој...

Априла 1986.

ЕСАВЉЕВО ПИСМО

*И тако се Есав одрече свој њбородства.
(Прва књига Мојсијева, глава 25:34)*

Кротак човек што под шаторима борави, тако се он прозва,
зар не? Тај кривоња, лукави тај! Па нека му буде.
Срећна била она која га роди. Шта ми већ учини да га прекоравам.
Та ја га познајем добро, по врату и по језику,
као јариће коза мојих. Право и обрнуто.
Познајем кротку свалажљивост његову у везама са јавношћу,
и присилан немир митомана његове врсте
који се брину за место у Списима, у Повести.
Познајем ја све то и уживам на тренутке.
Зашто и не бих? На свој начин. Широкогрудо.

Ја, насупротив њему, па и насупротив осталима, без охолости
прилагођујем глас и руке.
Просечан сам човек, можда, и немам претензије да ратујем с анђелима,
немам времена да се удварам боговима
и да им увек наново подижем жртвенике,
али сам, чини ми се, задовољан својом природом и судбом својом,
а мирна савест (ако тога уопште има) драга ми је од бисера.
Живота ми, нисам ускогруд. Та он ми показа одважност дичну.
Нека му буде шта му следује, првенство уз благослов.
Пошто сам на сопственој кожи осетио цену, то ми није потребно,
хвала лепо.
Нека му се радују син и синови сина његовог, и са њима
цела та утопијска породица одвратна.
Нека му се радује срце оца нашега који не зна
да разликује десницу од левице своје. Избавиће га
скрушена мати његова, као маслиново уље чиста.

А што се мене тиче, добро ми је овде у Едомском пољу,
на брду добром том, Сеир-брду,
с уловом и ловцима и пастирима мојим —

и добре су ми жене моје, кћери Јипмаелове, Хивита и Хитита, боље су ми од кћери Лавана Арамејца и робиња његових —

И добро ми је вариво од лећа

од кога се могу најести

кад год зажелим —

О, дрвено

о, дрвено, дрвено

вариво — —

Тиберијас, новембра 1986.

Пребела са хебрејској ЖЕНИ ЛЕБЛ